

□ Czas czytania: 4 min.

Pod karaibskim słońcem, w wioskach pełnych życia i radości, ksiądz Bosko pozostaje konkretną odpowiedzią dla młodzieży z Karaibów.

Od ponad stu lat obecność salezjańska znajduje urodzajne środowisko i klimat w niektórych krajach karaibskich, które dzisiaj, podobnie jak w przeszłości, potwierdzają swoje znaczenie dzięki obecności młodzieży, dzięki radosnym, czułym i prostym ludziom, dzięki wrażliwości religijnej i zdolności do przyjęcia: **Kuba, Haiti, Dominikana i Portoryko** oferowały i nadal oferują sprzyjający klimat dla misji salezjańskiej i żyzną ziemię dla charyzmatu księdza Bosko.

Salezjanie, zorganizowani w dwóch inspektoriaty: Antyli i Haiti, wraz z wieloma innymi członkami Rodziny Salezjańskiej, urzeczywistniają dzisiaj tę obecność. Są owocem hojności i pasji wielkich misjonarzy, ich dobrej woli, wielkich marzeń, ufności w Opatrzność i zaangażowania w wychowanie i ewangelizację młodzieży; w ten sposób obecność księdza Bosko została utrwalona. Istniały również naturalne lub społeczne wydarzenia historyczne, które motywowały decyzje, które doprowadziły do jego obecnego kształtu.

Trochę historii

Chociaż pierwsza prośba o salezjanów w Indiach Zachodnich pochodzi z 1896 roku, pierwszym krajem, do którego dotarli salezjanie była Kuba w 1916 roku, następnie Republika Dominikańska w 1933 roku, potem Haiti w 1936 roku i wreszcie Portoryko w 1947 roku.

Dolores Betancourt, pochodząca z Camagüey, podpisała w Turynie prywatną umowę z ks. Pawłem Alberą dotyczącą fundacji w jej rodzinnym mieście. Pierwsi salezjanie przybyli na Kubę 4 kwietnia 1917 r., aby otworzyć dzieło w Camagüey.

Ksiądz Józef Calasanz (1872-1936), pochodzący z Azanuy w Hiszpanii, salezjanin od 1890 r., został wysłany jako misjonarz, aby rozwinąć fundację na Kubie, w Peru i Boliwii. W 1917 r. pierwsi salezjanie przybyli na Kubę wraz z księdzem Estebanem Caprą i dwoma koadiutorami (Ullivarri i Celaya). W 1917 r. salezjanom powierzono kościół pod wezwaniem Matki Bożej Miłosierdzia w wiejskiej dzielnicy Camagüey,

gdzie prowadzili pierwszą szkołę rzemiosła artystycznego.

Haiti, Cap-Haïtien

Wspólnoty salezjańskie zaczęły rosnać i konsolidować się na Kubie, najpierw dzieląc przynależność kanoniczną z inspektorią salezjańską Tarragona w Hiszpanii. W 1924 r. przeszła ona do inspektorii meksykańskiej, a trzy lata później, z powodu prześladowań religijnych w Meksyku, siedziba inspektorii została przeniesiona do Hawany na Kubie.

Ks. Pittini, który pełnił obowiązki inspektora we wschodniej części Stanów Zjednoczonych, otrzymał instrukcje od Przełożonego Generalnego, ks. Piotra Ricaldone, aby przenieść się do Santo Domingo, w celu zbadania możliwości założenia Zgromadzenia w Republice Dominikańskiej.

W dniu 16 sierpnia 1933 r. ks. Pittini przybył do portu San Pedro de Macorís. W lutym 1934 r. objął on funkcję przełożonego salezjanów, którzy właśnie przybyli do Republiki Dominikańskiej; nadzorował budowę szkoły i poznawał mieszkańców. 11 października 1935 r. papież Pius XI mianował go arcybiskupem Santo Domingo.

Haiti, Pétion-Ville

Na Haiti salezjanie przybyli w 1936 roku. Przełożony Generalny oddelegował ks. Pedro Gimberta, byłego inspektora Lyonu, do zaszczerpienia charyzmatu salezjańskiego na Haiti. Przybył on 27 maja 1936 r. w towarzystwie proboszcza ks. Adriano Massa. Później przybyli inni współbracia, aby uzupełnić skład wspólnoty.

Od momentu powstania Haiti było kolejno częścią salezjańskiej inspektorii Meksyk-Antyli z siedzibą w Hawanie; później stało się częścią inspektorii Antyli – wraz z Kubą, Dominikaną i Portoryko – z siedzibą w Santo Domingo.

Haiti, Gressier

Dzieło w Portoryko rozpoczęło się 24 kwietnia 1947 r., kiedy ks. Pedro M. Savani, były inspektor z Meksyku-Antyli, przybył, aby objąć parafię San Juan Bosco w Santurce przy ulicy Lutz. W tym miejscu rozpoczął oratorium na terenie obecnej Cantera, a w 1949 r. rozpoczął budowę kaplicy, która później stała się imponującym kościołem – sanktuarium Maryi Wspomożycielki.

Kanoniczne erygowanie Inspektorii Antyli miało miejsce 15 września 1953 r. podczas rektoratu ks. Renato Ziggiottiego, pod patronatem św. Jana Bosko, z siedzibą w La Víbora (Hawana, Kuba). Później została przeniesiona do Composteli (Stara Hawana). Po rewolucji kubańskiej siedziba inspektorii została przeniesiona do Santo Domingo w Republice Dominikany, do „Collegio Don Bosco”, gdzie pozostała do 1993 r., kiedy to została przeniesiona do obecnej lokalizacji przy Calle 30 de Marzo #52, w mieście Santo Domingo.

Od stycznia 1992 r. Haiti istnieje Wizytatorią z siedzibą w Port-au-Prince.

Ksiądz Bosko na Karaibach dzisiaj

Salezjańska Inspektoria Antyli składa się z trzech krajów regionu Karaibów: Kuby,

Dominikany i Portoryko. Haiti stanowi odrębną prowincję. W sumie w tych czterech krajach jest 169 salezjanów księdza Bosko: 15 na Kubie, 74 na Haiti, 67 na Dominikanie i 13 w Portoryko.

Dzieła animujące obie inspektorie zorganizowane w 32 wspólnotach to: 41 ośrodków kształcenia (w tym co najmniej 20 szkół technicznych), 33 oratoria, 23 dzieła socjalne, 8 domów rekolekcyjno-spotkaniowych, 1 ośrodek formacji środowiskowej, 3 domy formacyjne, 4 ośrodki komunikacji społecznej – studia nagrań, 2 stacje radiowe i 18 parafii z 80 kaplicami i 44 punktami misyjnymi.

Rodzina Salezjańska na Karaibach jest bardzo żywotna i składa się z różnych grup: Salezianie Księdza Bosko, Córki Maryi Wspomożycielki, Salezianie Współpracownicy, Stowarzyszenie Czcieli Maryi Wspomożycielki, Byli Wychowankowie (SDB-FMA), Córki Najświętszych Serc, Wolontariusze Księdza Bosko, Siostry Salezjanki i Misjonarze Parafialni Maryi Wspomożycielki (ta ostatnie Stowarzyszenie Wiernych, zatwierdzone przez Arcybiskupa Santo Domingo, Monsignor Octavio A. Beras, zostało założone przez ks. Andrés Nemeth, sdb, 16 czerwca 1961 r.; chociaż formalnie nie jest częścią Rodziny Salezjańskiej, ze względu na bliskość, uczestniczy w jej spotkaniach). Relacje są serdeczne, niektóre projekty duszpasterskie są wspólne, a wspólne spotkania częste.

W bardzo szczególnym klimacie społecznym i politycznym te cztery kraje doświadczają masowej migracji młodych ludzi i całych rodzin, z powodu głodu, braku żywności i pracy, przemocy i poszukiwania lepiej opłacanej pracy. W tych okolicznościach dzieło salezjańskie jest nadal bardzo zaangażowane w procesy edukacji, szkolenia zawodowego, wychowania obywatelskiego i życia wiarą. Istnieje konkretne zaangażowanie w obronę praw do edukacji, wyżywienia i godnego życia dla dzieci i młodych ludzi; place zabaw są wykorzystywane do towarzyszenia oraz do zachęcania do zabaw i spotkań, które pozwalają ludziom nawiązywać przyjaźnie. Muzyka i taniec są naturalnymi formami ekspresji, które w salezjańskich oratoriach znajdują bodziec i przestrzeń do wyrażania się w najlepszy możliwy sposób. Oratoryjne podwórka zawsze były miejscami spotkań i schronienia, nawet w obliczu wydarzeń naturalnych.

Dzisiaj ta obecność jest prorocza, dzieląc się z ludźmi problemami społecznymi, których doświadczają każdy kraj, decydując się pozostać blisko najbardziej potrzebujących, zachęcając do codziennej wiary, prostej przyjaźni, która mówi o

Bogu, pełnej nadziei i pocieszenia, z braterskimi gestami solidarności i miłości wobec najbardziej bezbronnych, zwłaszcza dzieci i młodzieży.

Santo Domingo, La Plaza

Ks. Hugo OROZCO SÁNCHEZ, sdb
Radca Generalny ds. Regionu Ameryki Północnej i Środkowej